

Η απάτη της δεκαετίας σε ταληράκια.

Δημοσιεύτηκε στις Δευτέρα, 06 Σεπτεμβρίου 2010 01:00 | Γράφτηκε από τον/την emman |

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο **Αξιολόγηση**

Δεν κρύβω πως κλέβω έναν απύθμενο αριθμό ανθρώπων που έχω διαβάσει κατά καιρούς και το χειρότερο είναι πως πολλές φορές δεν θυμάμαι από ποιόν έχω κλέψει τι. Για να ξεπεράσω αυτόν τον προσωπικό σκόπελο, συνήθως λέω πως ό,τι έχω γράψει είναι κλεμμένο και μην μου ζητάτε τα ρέστα σας παρακαλώ. Το παρακάτω κείμενο είναι μια μεταφορά με δικά μου σχόλια (λέμε τώρα) ενός [άρθρου](#), που πολύ θα ήθελα να έχω γράψει. Αλλά επειδή είμαι τεμπέλης, το έκανε ο Charles Hugh Smith για εμένα. Αν το θέλετε αυτούσιο διαβάστε το από το λίνκ που σας έδωσα, γιατί του άλλαξα τα φώτα λίγο 😊

Η απάτη της δεκαετίας σε ταληράκια.

(του Charles Hugh Smith, κατακρευοργένα εμπλουτισμένο από την αφεντομουτσουνάρα μου).

1. Δώσε μερικά τρις δολάρια σε ενυπόθηκα δάνεια που δεν έχουν καμία ελπίδα να αποπληρωθούν στο ορατό μέλλον. Μην σε απασχολεί εάν αυτοί που τα παίρνουν δεν έχουν στον ήλιο μοίρα, ή θα καταποντιστούν στην πρώτη κρίση, διότι εσύ θα τα πακετάρεις όλα μαζί σε δεκάδες δομημένα ομόλογα ενυπόθηκων υποχρεώσεων, δημιουργώντας μια απεριόριστη ζήτηση για δάνεια που είναι αδιάφορο εάν θα αποπληρωθούν. Το ζήσαμε όλοι τόσα χρόνια που μας παρακαλούσαν να μας δώσουν 400.000 ευρώ για να αγοράσουμε σπίτι με μισθούς των 1000-1500ευρώ.
2. Βάλε μια εταιρία αξιολόγησης να αξιολογήσει αυτά τα δομημένα ομόλογα ως απολύτως ασφαλή και χρησιμοποιώντας την καλή βαθμολογία τους, πούλα τα σε επενδυτές ανά τον κόσμο που ψάχνουν "ασφάλεια και αποδόσεις" λες και αυτά τα δύο είναι δυνατόν ποτέ να συνυπάρξουν. Όσο πιο μακρινοί και άσχετοι είναι οι επενδυτές τόσο το καλύτερο. Είτε πρόκειται για golden boys τραπεζών στην επαρχιακή γερμανία, είτε για ασφαλιστικά ταμεία στην ελλάδα όπου το ντ'ήλ το έκανε ο ίδιος ο υπουργός οικονομικών, είτε για αποθεματικά δήμων της Νορβηγίας, σημασία έχει τα δομημένα ομόλογα να φύγουν από τα χέρια σου.
3. Καθώς πουλάς αυτά τα καταδικασμένα να αποτύχουν δομημένα ομόλογα, παίρνεις ταυτόχρονα θέσεις εναντίον τους (short-selling). Άλλωστε εσύ, περισσότερο από κάθε άλλον, γνωρίζεις πως αυτά τα δομημένα ομόλογα δεν θα αντέξουν στο πρώτο φύσημα.
4. Μόχλευσε τη θέση σου, έτσι ώστε για κάθε 1 δολάριο κεφαλαίου που διαθέτεις, να έχεις 100 δολάρια σε στοιχήματα.
5. Κρύψε αυτές τις μοχλευμένες θέσεις εναντίον των δομημένων που ο ίδιος πουλάς, πίσω από offshore εταιρίες ή άλλες λογιστικές πρακτικές που δεν εμφανίζονται στα επίσημα βιβλία σου.
6. Όταν φτάσει η ώρα η καλή και καταρρεύσουν τα δομημένα ομόλογα που πουλούσες, το κράτος θα σου μεταφέρει άμεσα δισεκατομμύρια δολάρια προκειμένου να μην καταρρεύσεις κι εσύ, είτε μέσω πακέτων στήριξης, είτε μέσω κρατικών εγγυήσεων. Ταυτόχρονα θα σου προσφέρει εμμέσως ακόμα περισσότερα, πληρώνοντας τα ιδιωτικά (over-the-counter) στοιχήματα που έβαλες με την AIG (120δισ σε CDS έδωσε το κράτος μέσω της AIG μετά την κατάρρευση της Lehman, CDS που δεν ήταν σε καμία περίπτωση υποχρεωμένο να πληρώσει καθώς αποτελούσαν διμερή ιδιωτικά συμφωνητικά. Παρόλαυτα και ο πρώην ΥΠΟΙΚ των ΗΠΑ Paulson και ο νυν Geithner συμφώνησαν σε αυτές τις πληρωμές, χωρίς μάλιστα να αποκαλύψουν σε ποιον πήγαν όλα αυτά τα κρατικά χρήματα). Ταυτόχρονα μέσω των κεντρικών τραπεζών, επιτρέπεις σε αυτές τις ελίτ να δανειστούν αρκετά ακόμα δισ με μηδενικό επιτόκιο.
7. Παίρνεις όλα αυτά τα κρατικά χρήματα που έβγαλες από το σημείο 6, αγοράζεις κρατικά ομόλογα μικρής διάρκειας και παίρνεις ένα άκοπο επιτόκιο 3-4% δανειζοντας το ίδιο το κράτος που σου πρόσφερε τα χρήματα.
8. Τώρα οι πολίτες που κατέγραψαν ήδη αρκετά τρις απώλειες από τις μετοχές ως επενδυτές (σε USD 12 τρις υπολογίζονται μόνο οι απώλειες των baby boomers που υπολόγιζαν να βγούν στη σύνταξη την επόμενη δεκαετία), από τις κρατικές εγγυήσεις και τα πακέτα στήριξης που δόθηκαν στις τράπεζες, πληρώνουν μέσω των φόρων το άκοπο επιτόκιο που εσύ απολαμβάνεις μέσω των ομολόγων.
9. Συνεχίζεις να αγοράζεις ομόλογα, καθώς το κράτος εκδίδει συνεχώς καινούργιο χρέος, προσπαθώντας να πληρώσει για όλες αυτές τις παροχές που προσφέρει στο χρηματο-οικονομικό σύστημα. Με λίγα λόγια το κράτος δανείζεται μέσω ομολόγων για να προσφέρει χρήματα στις ελίτ, που αυτές με τη σειρά τους αγοράζουν κρατικά ομόλογα κερδίζοντας το επιτόκιο.
10. Σε κάποιο σημείο σταμάτα να αγοράζεις ομόλογα και μάλιστα πούλα και μερικά από αυτά στις αγορές, προκειμένου να πέσουν οι τιμές τους και να αυξηθεί η επιτοκιακή απόδοσή τους (το spread που λέγαμε). Δημιούργησε συνθήκες υπερβολικής τεχνητής προσφοράς στην αγορά ομολόγων προκειμένου να αυξηθούν τα επιτόκια (σας θυμίζει το παράδειγμα της ελλάδας καθόλου κ. Προβόπουλε?). Διέδωσε στις αγορές πως το "σπάταλο" κράτος πρέπει να τιμωρηθεί.

11.

Αγόρασε δισ σε μακροχρόνια ομόλογα με τα αυξημένα επιτόκια προκειμένου να κερδίσεις από το παραπάνω επιτόκιο. Το παραπάνω επιτόκιο όμως βαρύνει τους προϋπολογισμούς των κρατών, που μπαίνουν σε περίοδο λιτότητας, κόβοντας τα έξοδα και αυξάνοντας τους φόρους, προκειμένου να συνεχίσουν να πληρώνουν τους υψηλότερους τόκους.

12.

Την έβδομη μέρα ξεκουράσου, βλέποντας τα έσοδα σου να ρέουν καθώς το κράτος απομυζά τους πολίτες για να αποπληρώσει τα τοκοχρεωλύσια των ομολόγων που εξέδωσε για να "σώσει" το χρηματο-οικονομικό σύστημα από την "καταστροφή".

Ποιά είναι η τρύπα σε αυτό το παιχνίδι? Πώς α) το κράτος μπορεί να μην πληρώσει τα ομόλογά του, και πως β) μπορεί να δημιουργήσει πληθωρισμό για να διευκολύνει την αποπληρωμή τους. Και για τις δύο περιπτώσεις οι ελίτ έχουν φροντίσει να διαθέτουν αρκετή δύναμη μέσα στο κράτος και τους οικονομολόγους του συστήματος προκειμένου να αποτρέψουν τέτοιες εξελίξεις. Δεν είναι τυχαίο πως μετά την Ιρλανδία και μετά την Ελλάδα, προγράμματα λιτότητας ανακοινώθηκαν σχεδόν σε όλες τις χώρες, ανεξάρτητα με το εάν χρειάζονταν ή όχι. Τα προγράμματα λιτότητας έχουν στόχο να μειώσουν τις δαπάνες και να αυξήσουν τα έσοδα προκειμένου να μειώσουν (αποπληρώσουν) το χρέος. Χρέος που δημιουργήθηκε κυρίως για να σώσει τις ελίτ.

Επιπλέον σχόλια.

Πρόκειται ουσιαστικά για μια επιστροφή στην προ-νεωτερική λογική των οικονομικών του κράτους. Ο ρόλος των φόρων στο κράτος του 17-18ου αιώνα, δεν ήταν να προσφέρουν υπηρεσίες στους πολίτες, αλλά να αποπληρώσουν τους αριστοκράτες ομολογιούχους που το είχαν δανείσει για να διεξάγει πολέμους που πολλές φορές οι ίδιοι αποφάσιζαν και κατεύθυναν. Η φορολογία δηλαδή ήταν regressive, με λίγα λόγια αντιστρόφως προοδευτική, καθώς έπαιρνε χρήματα από τους πολλούς για να τα μεταφέρει στους λίγους μέσω της πληρωμής των ομολόγων και των τόκων τους.

Η φορολογία των σύγχρονων κρατών τα τελευταία 20 χρόνια γίνεται ολοένα και λιγότερο προοδευτική (οι πλούσιοι πληρώνουν όλο και μικρότερους φορολογικούς συντελεστές και οι επιχειρήσεις διαθέτουν χαμηλότερους φορολογικούς συντελεστές από τους ιδιώτες), και περισσότερο αναλογική (ενιαίος φορολογικός συντελεστής για όλα τα εισοδήματα, αύξηση του αναλογικού ΦΠΑ, των αναλογικών φόρων στο πετρέλαιο κλπ). Άρα όλο και περισσότερο η φορολογία λειτουργεί ως μηχανισμός μεταφοράς πλούτου από τους φτωχότερους στους πλουσιότερους, μέσω της αποπληρωμής των ομολόγων.

Αν θέλετε κι άλλες ανατριχιαστικές αναλογίες για αυτή την επιστροφή στη φεουδαρχία πως θα σας φαινόταν το εξής: Οι αγγαρείες, οι εργασίες δηλαδή που επιτελούσε ο δουλοπάροικος υπέρ του κυρίου του, έχει υπολογιστεί πως ήταν συνήθως μεταξύ 20-30% του συνολικού εργασιακού του χρόνου. Με λίγα λόγια πρόσφερε το 20-30% της εργασίας του δωρεάν. Τι ποσοστό της εργασίας τους προφέρουν δωρεάν (μέσω τόκων) στις τράπεζες, όλοι όσοι διατηρούν σταθερά χρεωμένες πιστωτικές κάρτες? Περίπου 15%, και μάλιστα νιώθουν πολύ χαρούμενοι όταν μεταφέρουν το υπόλοιπο με προνομιακή χρέωση μόλις 7% για έναν χρόνο 😊

<http://techiechan.com>